

12 Σεπτεμβρίου, 1995

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΦΟΙΒΟΣ ΜΙΑΤΙΑΔΟΥΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ  
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ/ Ή  
ΕΦΟΡΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 482/93)

---

Φορολογία — Φορολογία εισοδήματος — Συντάξεις — Φορολόγηση  
των συντάξεων — Άρθρο 5(1)(Ε) των περί Φορολογίας του Εισο-  
δήματος Νόμων 1961-1990 — Περιεχόμενο ρύθμισης — Δεν τίθεται  
5 ζήτημα αντισυνταγματικότητά της — Νομολογία.

Ο αιτητής έθεσε με την προσφυγή το ζήτημα του επιτρεπτού της  
φορολόγησης των εισοδημάτων από σύνταξη και από συνταγματι-  
κή άποψη.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, απο-  
φάσισε ότι:

1. Η προσβαλλόμενη φορολογία έγινε με βάση τα Άρθρα 2, 3, 5(1)  
και 6 των περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων του 1961-  
1990 και η ένσταση του αιτητή αποφασίστηκε με βάση το Άρθρο  
20(5) των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεων Φόρων Νόμων του  
1978 και 1979.

Ο Έφορος βασιζόμενος στις πιο πάνω πρόνοιες, απέρριψε την  
ένσταση του αιτητή γιατί οι συντάξεις σύμφωνα με το Νόμο φο-  
ρολογούνται.

Η αιτιολογία αυτή είναι επαρκής και δεν χρειάζοταν να γίνει  
περαιτέρω έρευνα, δεδομένου ότι από το υλικό που ο Έφορος

είχε ενώπιόν του, ήταν γνωστό το ύψος του εισοδήματος του αιτητή, το οποίο δεν ήταν υπό αμφισβήτηση, όπως επίσης και η πηγή του εισοδήματος.

2. Όσον αφορά την ισχυριζόμενη αντισυνταγματικότητα, δεν μπορεί κανείς σοβαρά να ισχυριστεί στην υπό κρίση υπόθεση, ότι η νομοθετική διάταξη Άρθρο 5(1)(ε) των περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων 1961-1990, αντίκειται στις πρόνοιες των Άρθρων 24 και 28 του Συντάγματος. 5
- Η νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου επί των εγερθέντων θεμάτων είναι πλούσια και δίδει την απάντηση στην παρούσα υπόθεση. Οι πρόνοιες των Άρθρων 28 και 24(1) καθιερώνουν την αρχή της ισότητας των πολιτών και επιβάλλουν τόσο στη νομοθετική εξουσία όσο και στη διοικητική, ισότητα ή ομοιόμορφη μεταχείριση όλων των πολιτών που τελούν κάτω από τις ίδιες συνθήκες. Επιτρέπεται, ωστόσο, τόσο στη νομοθετική εξουσία όσο και στη διοίκηση η δημιουργία λογικών και μη αυθαίρετων διακρίσεων όταν η φύση των πραγμάτων (intrinsic nature of things) το επιτρέπει, γιατί η αρχή της ισότητας δεν σημαίνει απόλυτη και μαθηματική ισότητα. 10
3. Στην πιο κρίση υπόθεση δεν παρουσιάστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου οποιαδήποτε γεγονότα που να αποκαλύπτουν διαφορετική μεταχείριση του αιτητή απ' όλους τους άλλους συνταξιούχους. Απεναντίας είναι πασιγνωστο γεγονός ότι όλοι οι συνταξιούχοι τυγχάνουν της ίδιας φορολογικής μεταχείρισης και δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό σύμφωνα με την προαναφερθείσα νομολογία, ότι η επιβληθείσα στον αιτητή φορολογία είναι καταστρεπτικής ή απαγορευτικής φύσεως ή ότι είναι ενάντια προς το Νόμο ή το Σύνταγμα. Μπορεί η φορολογική κλίμακα, που είναι η ίδια για όλους τους πολίτες να είναι ψηλή, αλλά δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ούτε καταστρεπτική, ούτε απαγορευτική. 25
4. Δεν είναι με την περαιτέρω έρευνα της όλης οικονομικής κατάστασης των πολιτών που εκφράζεται με το συνυπολογισμό όλων των περιουσιακών τους στοιχείων που καθορίζεται η φορολογική ικανότητα και το ύψος της φορολογίας για κάθε φορολογικό έτος, αλλά με βάση τις δηλώσεις των πολιτών και την έρευνα που ακολουθεί, εξευρίσκεται το φορολογητέο τους εισόδημα και με την κοινή για όλους τους πολίτες κλίμακα φορολογίας, βεβαιώνεται και επιβάλλεται η φορολογία. 30

*Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

*Mikrommatis v. Republic*, 2 R.S.C.C 125,

5 *Republic v. Avakian and Others* (1972) 3 C.L.R. 294,

*Republic v. Christoudia a.o.* (1988) 3 C.L.R. 2622,

10 *Commercial Union Assurance (Cyprus) Ltd v. Δήμου Λευκωσίας*  
(1990) 3 Α.Α.Δ. 2199,

*Δημοκρατία ν. Χατζηγιώάννου κ.ά.* (1994) 3 Α.Α.Δ. 401,

*Παπαδοπούλου ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 3308.

15

### Προσφυγή.

20 Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος, με την οποία επιβλήθηκε στον αιτητή φόρος εισοδήματος επί των συντάξεών του, για το φορολογικό έτος 1990.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

25 Α. Καουτζάνη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

*Cur. adv. vult.*

30 ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Με την παρούσα προσφυγή προσβάλλεται η απόφαση του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος ημερ. 20.5.93, με την οποία επιβλήθηκε στον αιτητή φόρος εισοδήματος επί των συντάξεών του, για το φορολογικό έτος 1990.

35 Ο καθ' ου η αίτηση στις 30.12.92 έκαμε αρχική φορολογία για το φορολογικό έτος 1990 (αναφορά φορολογίας 90/92/12), φορολογώντας τις δύο συντάξεις του αιτητή που ανέρχοντο στο ποσό των £6.324.- (£5.835.- από το Γενικό Λογιστήριο της Δημοκρατίας και £489. από το Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων).

40 Ο αιτητής με επιστολή του ημερ. 25.1.93 υπόβαλε ένσταση κατά της πιο πάνω φορολογίας, με την αιτιολογία ότι η φορολογία που του επιβλήθηκε αφορά συντάξεις που αποτελούν κοινωνική παροχή του κράτους προς αφυπηρητήσαντα πρώην δημόσιο υπάλληλο και είναι αντισυνταγματική και καθιστά ιδιαίτερα δύσκολη την επιβίωσή του και της οικογένειάς του.

- Ο καθ' ου η αίτηση αποφάσισε την ένσταση και την 1.6.93 έστειλε στον αιτητή τελική ειδοποίηση επιβολής φορολογίας για το φορολογικό έτος 1990, μαζί με επιστολή στην οποία αναφέρεται η αιτιολογία της απόφασης. Το περιεχόμενο της επιστολής που είναι Παράρτημα Δ στην ένσταση, έχει ως ακολούθως: 5
- "Έχω οδηγίες ν' αναφερθώ στην ένστασή σας ημερ. 25.1.93 κατά της Ειδοποίησης Επιβολής Φορολογίας σας με αναφορά 90/92/12 επειδή έχετε φορολογηθεί τις συντάξεις σας από την Κυπριακή Δημοκρατία και από το Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων και να σας πληροφορήσω όπως πιο κάτω: 10
- (α) Σύμφωνα με το άρθρο 5(1) παρ. (ε) των Νόμων περί Φορολογίας του Εισοδήματος του 1961-1992 οι πιο πάνω συντάξεις φορολογούνται. 15
- (β) Εσωκλείω Ειδοποίηση Επιβολής Φορολογίας με αναφορά 91/93/05 και κώδικα 4 (τελική φορολογία για διευθέτηση χωρίς συμφωνία) και 20
- (γ) Αν νομίζετε ότι η πιο πάνω απόφασή μου σας αδικεί επισύρω την προσοχή σας στην παράγραφο 7 της πιο πάνω Ειδοποίησης Επιβολής Φορολογίας." 25
- Σαν αποτέλεσμα καταχωρήθηκε η παρούσα προσφυγή.
- Οι νομικοί ισχυρισμοί του δικηγόρου του αιτητή μπορούν να συνοψιστούν ως ακολούθως:
1. Η ενέργεια των καθ' ων η αίτηση και η νομοθετική διάταξη άρθρο 5(1)(ε) των περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων 1961-1990, αντίκειται στις πρόνοιες των άρθρων 24 και 28 του Συντάγματος. 30
  2. Η απόφαση του καθ' ου η αίτηση είναι αυθαίρετη γιατί παραβίασε τις γενικές νομολογιακές αρχές του διοικητικού δικαίου και της χρηστής διοίκησης. 35
  3. Η απόφαση είναι αναιτιολόγητη. 40
  4. Η απόφαση λήφθηκε χωρίς τη διεξαγωγή της δέουσα έρευνας.
- Όσον αφορά τους ισχυρισμούς περί αντισυνταγματικότητας ο δικηγόρος του αιτητή ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι η απόφαση των

καθ' ων η αίτηση αντίκειται στο άρθρο 28 του Συντάγματος, είναι αυθαίρετη και δεν μπορεί να συνάδει με το άρθρο 24.1 του Συντάγματος, γιατί πρόκειται περί μιας φανταστικής φορολογίας και όχι φορολογίας που είναι ανάλογη με τις δυνάμεις του αιτητή, είναι ενάντια με το νόμο και των πραγματικών δεδομένων του αιτητή. Επίσης παραπονήθηκε γιατί ο Έφορος Φόρου Εισοδήματος κοινοποίησε την απόφασή του χωρίς τη διεξαγωγή της δέουσας έρευνας και χωρίς να ζητήσει περαιτέρω πληροφορίες από τον αιτητή, κατά παράβαση των προνοιών του άρθρου 20(3) των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων του 1978 και 1979.

Η προσβαλλόμενη φορολογία έγινε με βάση τα άρθρα 2, 3, 5(1) και 6 των περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων του 1961-1990 και η ένσταση του αιτητή αποφασίστηκε με βάση το άρθρο 20(5) των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεων Φόρων Νόμων του 1978 και 1979.

Το άρθρο 5(1)(ε) των περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων 1961-1990, προνοεί τα ακόλουθα:

"5.-(1) Τηρουμένων των διατάξεων του παρόντος Νόμου, δι' έκαστον φορολογικόν έτος επιβάλλεται βάσει φορολογικών συντελεστών ειδικώτερον εν τοις εφεξής καθοριζομένων, φόρος επί του εισοδήματος εκ των κατωτέρω αναφερομένων πηγών παντός προσώπου, του κτωμένου ή προκύπτοντος εν τη Δημοκρατία ή αποστελλομένου και λαμβανομένου εις την Δημοκρατία εκ των κατωτέρω αναφερομένων πηγών, ήτοι:

(ε) οιαδήποτε συντάξεις, ποσά εισοδήματος πληρωτέα δυνάμει αποφάσεως του δικαστηρίου ή όρου τεθέντος εν διαθήκη ή συμβάσει, ως και ετήσια ισόβιοι ή δι' ωρισμένην περίοδον καταβαλλόμενοι πρόσσοδοι."

Ο Έφορος βασιζόμενος στις πιο πάνω πρόνοιες, απέρριψε την ένσταση του αιτητή γιατί οι συντάξεις σύμφωνα με το Νόμο φορολογούνται.

Η αιτιολογία αυτή είναι κατά τη γνώμη μου, επαρκής και δεν χρειαζόταν να γίνει περαιτέρω έρευνα, δεδομένου ότι από το υλικό που ο Έφορος είχε ενώπιόν του, ήταν γνωστό το ύψος του εισοδήματος του αιτητή, το οποίο δεν ήταν υπό αμφισβήτηση, όπως επίσης και η πηγή του εισοδήματος.

Κατά συνέπεια το τι απέμενε για τον Έφορο να πράξει ήταν

να εφαρμόσει στα αδιαμφισβήτητα γεγονότα και στοιχεία τη σχετική νομοθεσία και να επιβάλει τη φορολογία με βάση τις φορολογικές δηλώσεις του αιτητή. Συνεπώς τα περί ανεπάρκειας της αιτιολογίας και της έρευνας δεν ευσταθούν.

5

Όσον αφορά την ισχυριζόμενη αντισυνταγματικότητα, δεν έχω πρόθεση να αναφερθώ στις αρχές που διέπουν τον επί του προκειμένου δικαστικό έλεγχο, γιατί πιστεύω πως δεν μπορεί κανείς σοβαρά να ισχυριστεί στην υπό κρίση υπόθεση, ότι η νομοθετική διάταξη άρθρο 5(1)(ε) του Νόμου, αντίκειται στις πρόνοιες των άρθρων 24 και 28 του Συντάγματος.

10

Η νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου επί των εγερθέντων θεμάτων είναι πλούσια και δίδει την απάντηση στην παρούσα υπόθεση. Οι πρόνοιες των άρθρων 28 και 24(1) καθιερώνουν την αρχή της ισότητας των πολιτών και επιβάλλουν τόσο στη νομοθετική εξουσία όσο και στη διοικητική, ισότητα ή ομοιόμορφη μεταχείριση όλων των πολιτών που τελούν κάτω από τις ίδιες ή παρόμοιες συνθήκες. Επιτρέπεται, ωστόσο, τόσο στη νομοθετική εξουσία όσο και στη διοίκηση η δημιουργία λογικών και μη αυθαίρετων διακρίσεων όταν η φύση των πραγμάτων (intrinsic nature of things) το επιτρέπει, γιατί η αρχή της ισότητας δεν σημαίνει απόλυτη και μαθηματική ισότητα. (Βλ. *Mikrommatis v. The Republic*, 2 R.S.C.C. 125 στη σελ. 131, *Republic v. Arakian and Others* (1972) 3 C.L.R. 294 στη σελ. 302, *Δημοκρατία ν. Μαρίας Χριστούδια και Άλλων* (1988) 3 Α.Α.Δ. 2622.)

15

20

25

Στην υπόθεση *Commercial Union Assurance (Cyprus) Ltd ν. Δήμου Λευκωσίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2199, αναφέρθηκαν τα ακόλουθα στη σελ. 2202:

30

"Όσον αφορά τον ισχυρισμό των αιτητών για παραβίαση της αρχής της ισότητας, άρθρο 28 του Συντάγματος, στην πρόσφατη απόφαση *Αριστείδης Παπά ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς* (ανωτέρω) έχουν λεχθεί τα πιο κάτω στις σελ. 335-337:

35

Ή παραβίαση της αρχής της ισότητας υπάρχει αν διαπιστωθεί διαφορετική μεταχείριση, η οποία να μην είναι εύλογα δικαιολογημένη με αντικειμενικά κριτήρια. Η ισότητα ενώπιον του Νόμου δεν έχει την έννοια της αριθμητικής ισότητας. Προστατεύει τον πολίτη από αυθαίρετη διαφορετική μεταχείριση. Δεν αποκλείει εύλογες διακρίσεις, οι οποίες πρέπει να γίνονται λόγω της φύσης των πραγμάτων- (*Argyris Mikrommatis and The Republic (Minister of*

40

*Finance and Another*) 2 R.S.C.C. 125, στη σελίδα 131).

5 Στα θέματα φορολογίας επιτρέπεται στις Αρχές ευρύτερη διακριτική ευχέρεια και ευρύτερη εξουσία ταξινόμησης και διαφοροποίησης - *Antoniades and Others v. Republic* (1979) 3 C.L.R. 641, *Ioannis C. Voyias v. Republic (Municipality of Limassol and Another* (1974) 3 C.L.R. 390, στη σελ. 413, και *Apostolou and Others v. Republic* (ανωτέρω)."

10 Επίσης στην απόφαση της Ολομέλειας στην *Κυπριακή Δημοκρατία v. Αντρέα Κ. Χ'Ιωάννου κ.ά.* (1994) 3 Α.Α.Δ. 401, γίνεται η ακόλουθη ανάλυση:

15 "Για τις δαπάνες της Πολιτείας είναι αναγκαία η συνεισφορά των πολιτών. Βασική υποχρέωση κάθε ατόμου είναι η συνεισφορά στα δημόσια βάρη. Ο καθένας έχει δικαιώματα αλλά και υποχρεώσεις.

20 Στην πρώτη παράγραφο του Άρθρου 24 αναφέρεται η υποχρέωση για συνεισφορά στα δημόσια βάρη, αλλά εκφράζεται και διασφαλίζεται η αρχή της ισότητας ενώπιον του Νόμου στη φορολογία. Συνιστά κανόνα δικαίου της ισότητας, η οποία εξαγγέλλεται στο Άρθρο 28 του Συντάγματος και δεσμεύει το νομοθέτη και τη διοίκηση, αναφορικά με τη φορολογία. Έτσι, διακηρύττονται το πάνδημο του φόρου και η φορολογική δικαιοσύνη. Ο φόρος επιβάλλεται ανάλογα με τη φοροδοτική ικανότητα.

25

30 Η παράγραφος 4 απαγορεύει την επιβολή φόρου, τέλους ή εισφοράς οποιασδήποτε φύσης εκτός των τελωνειακών δασμών - καταστρεπτικής ή απαγορευτικής φύσεως.

35 Φόρος είναι καταστρεπτικής φύσεως, εάν είναι τόσο δυσανάλογος με τη φοροδοτική ικανότητα του φορολογουμένου, ώστε να επιφέρει την οικονομική καταστροφή του, ή το αποτέλεσμα του να απολήγει, ουσιαστικά, στη στέρηση ή δήμευση της περιουσίας του.

40 Απαγορευτικής φύσεως είναι η φορολογία που χρησιμοποιείται για σκοπούς περιορισμού της άσκησης ορισμένου επαγγέλματος ή της διεξαγωγής ορισμένης εργασίας.

Η φορολογία, για να χαρακτηριστεί καταστρεπτικής ή απαγορευτικής φύσεως, πρέπει να είναι ιδιαίτερα επαχθής - (βλ., μεταξύ άλλων, *Loizos Xydias v. Republic (Minister of*

**Interior and Another**) (1976) 3 C.L.R. 303, 304, 305, **Singer Sewing v. Republic** (1978) 3 C.L.R. 71, 74, 84, **Singer Sewing v. Republic** (1979) 3 C.L.R. 507, 511, **Hara Hotels v. Republic** (1987) 3 C.L.R. 618, 633-634, H.M. Seervai - "Constitutional Law of India", Third Edition, Vol. 1, σελ. 580-583 (ιδιαίτερα σελ. 581), Basu - "Commentary on the Constitution of India", Sixth Edition, Vol. C, (Article 10), σελ. 312, 313, Paul G. Kauper - "Constitutional Law - Cases and Materials", Fifth Edition, σελ. 852, **X. v the Federal Republic of Germany**, Application No. 8724/79, European Commission of Human Rights, D. & R. 20, σελ. 226-229, (σελ. 228), Τορναρίτη - "Το Πολιτειακόν Δίκαιον της Κυπριακής Δημοκρατίας", 1982, σελ. 209). 5 10

Διπλή φορολογία είναι φορολογία δύο φορές του ίδιου εισοδήματος, του ίδιου προσώπου αναφορικά με το ίδιο εισόδημα, είτε άμεσα, είτε έμμεσα - (βλ. **Barnes v. Hely Hutchinson** [1940] A.C. 81, σελ. 97). 15

Αυτός ο ορισμός της διπλής φορολογίας εξάγεται, επίσης, εύκολα και από τα σχετικά Άρθρα της Κυπριακής Νομοθεσίας αναφορικά με τη διπλή φορολογία, και τις Συμβάσεις για αποφυγή διπλής φορολογίας. 20

Η διπλή φορολογία, από μόνη της, δε συνιστά φορολογία καταστρεπτικής ή απαγορευτικής φύσεως. 25

Στην παρούσα υπόθεση, επιβλήθηκε φορολογία το 1979 για δύο διαφορετικά εισοδήματα - το εισόδημα του 1978 και το εισόδημα του 1979. Αυτό δε συνιστά διπλή φορολογία. 30

Υψηλή ή υπερβολική φορολογία δεν είναι φορολογία καταστρεπτικής ή απαγορευτικής φύσεως, εάν δεν πληροί τις άλλες απαιτήσεις που έχουν προαναφερθεί." 35

Τέλος στην υπόθεση **Παπαδοπούλου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1991) 4 Α.Α.Δ. 3308, αποφασίστηκε ότι η σύνταξη είναι φορολογήσιμο εισόδημα σύμφωνα με το άρθρο 5(1)(ε) των περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων και το Δικαστήριο δεν ικανοποιήθηκε ότι η περίληψη της σύνταξης χηρείας στο φορολογήσιμο εισόδημα είναι αντίθετη ή ασύμφωνη με το άρθρο 24.1 του Συντάγματος, που προβλέπει ότι ο καθένας έχει υποχρέωση να συνεισφέρει στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις του. 40

Στην υπό κρίση υπόθεση δεν παρουσιάστηκαν ενώπιον του



5 Δικαστηρίου οποιαδήποτε γεγονότα που να αποκαλύπτουν δια-  
φορετική μεταχείριση του αιτητή απ' όλους τους άλλους συντα-  
ξιούχους. Απεναντίας είναι πασίγνωστο γεγονός ότι όλοι οι συ-  
νταξιούχοι τυγχάνουν της ίδιας φορολογικής μεταχείρισης και  
10 δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό σύμφωνα με την προαναφερθείσα  
νομολογία, ότι η επιβληθείσα στον αιτητή φορολογία είναι κα-  
ταστρεπτικής ή απαγορευτικής φύσεως ή ότι είναι ενάντια προς  
το Νόμο ή το Συντάγμα. Μπορεί η φορολογική κλίμακα, που εί-  
ναι η ίδια για όλους τους πολίτες να είναι ψηλή, αλλά δεν μπο-  
10 ρεί να χαρακτηριστεί ούτε καταστρεπτική, ούτε απαγορευτική.

15 Δεν είναι με την περαιτέρω έρευνα της όλης οικονομικής κα-  
τάστασης των πολιτών που εκφράζεται με το συνυπολογισμό  
όλων των περιουσιακών τους στοιχείων που καθορίζεται η φο-  
ρολογική ικανότητα και το ύψος της φορολογίας για κάθε φο-  
ρολογικό έτος, αλλά με βάση τις δηλώσεις των πολιτών και την  
έρευνα που ακολουθεί, εξευρίσκεται το φορολογητέο τους εισό-  
20 δημα και με την κοινή για όλους τους πολίτες κλίμακα φορολο-  
γίας, βεβαιώνεται και επιβάλλεται η φορολογία.

Κανένας από τους λόγους ακυρότητας που επικαλέσθηκε ο αι-  
τητής δεν ευσταθεί και κατά συνέπεια η προσφυγή αποτυγχάνει. Η  
προσβαλλόμενη απόφαση του Εφόρου ήταν εύλογα επιτρεπτή και  
επικυρώνεται στην ολότητά της. Δεν επιδικάζονται έξοδα.

*Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς  
έξοδα.*